

Arrest

nr. 53 458 van 20 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. VERHEYEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, dient samen met haar echtgenoot K. T. op 23 december 2009 een asielaanvraag in.

Op 15 juni 2010 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

De is bestreden beslissing luidt die als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine. Op 23 november 2009 heeft u uw land van herkomst verlaten. Op 23 december 2009 heeft u in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot T. K. (O.V. (...)) werden aangehaald.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot T. K.v (O.V. (...)). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De documenten die u aanbracht in het kader van uw asielaanvraag werden besproken in de beslissing van uw echtgenoot.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster erkent in haar verzoekschrift dat haar asielaanvraag gebonden is aan de asielaanvraag van haar echtgenoot.

Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 53 457 van 20 december 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van haar echtgenoot (K.T.) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“(…) 2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in de “wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurs-handelingen” en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een eerste onderdeel stelt verzoeker dat het bezit van onvoldoende concrete kennis van data van verkiezingen, namen die al dan niet deel uitmaken van het parlement en lid zijn van Musavat en van concrete standpunten die Musavat heeft ingenomen naar aanleiding van bepaalde verkiezingen, meer bepaald deelname of boycotten van verkiezingen, geen grond tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus is. Verzoeker staat achter het gedachtegoed van Musavat en is actief aanwezig op allerlei activiteiten. Hij streeft niet naar functies in de partij zodat concrete data en feiten hem ontgaan en niet lang blijven. Hij volgt de lijn die door anderen wordt uitgetekend. Het is volgens verzoeker dan ook begrijpelijk dat hij een aantal zaken niet weet wanneer het om namen gaat.

In een tweede onderdeel bekritiseert verzoeker het motief dat geen geloof wordt gehecht aan het bijgebrachte krantenartikel. Het is niet omdat in Azerbeidzjan een systeem van aankoop van krantenartikels zou bestaan dat verzoeker dergelijke praktijk heeft gebruikt.

Verzoeker acht de motivering van de bestreden beslissing zeer gebrekkig en getuigend van onvolledig hetzij gebrekkig onderzoek. Hij meent erkend te moeten worden “als politiek vluchteling overeenkomstig artikel 1 §A, lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.” De problemen in Azerbeidzjan zijn iedereen bekend.

Minstens dient aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden.

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verweerder meent uit de verzoekschriften te kunnen afleiden dat verzoekers zich beroepen op een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 en van artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

2.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS, nr. 110.667 van 25 september 2002, RvS, nr. 113.439 van 10 december 2002, RvS, nr.144.471 van 17 mei 2005). De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit de door verzoekers neergelegde verzoekschriften blijkt trouwens dat verzoekers zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt (RvV, nr. 20.375 van 12 december 2008; RvV, nr. 3776 van 19 november 2007). Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.2 Verweerder merkt op dat de verklaringen van de asielzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The law of refugee status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij een aannemelijke verklaring te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204); De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 43.027 van 19 mei 1993). Het is niet de taak van de Commissaris-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen ((RvS, nr; 173.197 van 5 juli 2007).

In casu is de Commissaris-generaal tot de vaststelling gekomen dat er geen geloof kan gehecht worden aan het politieke engagement van verzoeker en bijgevolg evenmin aan de problemen die hij naar aanleiding hiervan zou ondervonden hebben. Verzoeker toonde immers een gebrek aan kennis met betrekking tot de partij waarvan hij lid was en de algemene politieke situatie in Azerbeidzjan. Op basis van deze vaststellingen, die op omstandige wijze zijn uitgewerkt in de bestreden beslissing, kon de Commissaris-generaal terecht verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigeren.

2.3 Verzoeker voert aan dat hij achter het gedachtegoed van Musavat staat, de idee van Musavat volgt en actief aanwezig is op allerlei activiteiten. Verzoeker is echter niet iemand die naar functies streeft in de partij zodat concrete data en feiten hem ontgaan en niet lang bijblijven. Hij volgt de lijn die door anderen werd uitgetekend. Het is dan ook begrijpelijk dat hij een aantal zaken niet weet wanneer het om namen gaat.

Verweerder repliceert dat van iemand die zijn land ontvluchtte wegens zijn betrokkenheid bij een oppositiepartij het redelijk te verwachten is dat hij deze partij uitvoerig kan toelichten en zijn engagement aannemelijk maakt. Aangezien verzoeker geen politiek engagement aantoonde, is zijn vervolging hiervoor evenmin gegrond (RvV, nr. 18.603 van 12 november 2008). De Commissaris-generaal heeft dienaangaande vastgesteld dat verzoeker, die beweerde twee maal te hebben opgetreden als waarnemer tijdens de parlementsverkiezingen, deze verkiezingen echter compleet verkeerd in tijd situeert ; verzoeker verkeerdelijk stelde dat het blok van oppositiepartijen, waaronder Musavat, tijdens de parlementsverkiezingen geen naam droeg ; verzoeker geen namen kon weergeven van parlementsleden van Musavat, noch personen als parlements lid van Musavat herkende toen aan verzoeker foto's van deze personen werd voorgelegd ; verzoeker foutief stelde dat Musavat adviseerde om tegen te stemmen tijdens het onlangs gehouden referendum over eventuele aanpassingen van de grondwet en verzoeker eveneens onjuiste verklaringen heeft afgelegd aangaande welke verkiezingen Musavat al dan niet heeft boycot.

Verweerder benadrukt dat de vragen die aan verzoeker gesteld werden inzake zijn politieke engagement allerm minst ingewikkeld te noemen zijn voor iemand die stelt dat hij geregeld deelnam aan politieke betogingen en meerdere keren heeft opgetreden als waarnemer tijdens de verkiezingen. Van iemand die vlucht om politieke redenen, kan een redelijke kennis verwacht worden van de omstandigheden waardoor hij diende te vluchten, in casu de juiste situering in tijd van de parlementsverkiezingen waar hij als waarnemer zou opgetreden hebben, de naam van parlementsleden, de naam van de coalitie van de oppositiepartijen, Verzoeker brengt geen overtuigende argumenten aan waarmee hij kan aantonen dat deze vragen werkelijk kennelijk onredelijk zouden zijn. Ook de Raad van State erkent dat iemand die zijn land ontvlucht omwille van politieke redenen, als partijmilitant geacht wordt een aantal zaken te weten, zoals de stichtingsdatum van de partij, het voorzitterschap en belangrijke leden van de partij (RvS, nr. 129.812 van 29 maart 2004; RvV, nr. 9528 van 27 maart 2008).

Gezien zijn ongeloofwaardige verklaringen aangaande zijn politiek engagement kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die verzoeker naar aanleiding van zijn politiek engagement zou ondervonden hebben. Verzoeker maakt bijgevolg zijn vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A 2 van de Vluchtelingenconventie geenszins aannemelijk.

2.4 Daar waar door de Commissaris-generaal geen geloof wordt gehecht aan het door verzoeker neergelegde krantenartikel omdat men soms krantenartikels koopt, merkt verzoeker op dat het niet is omdat een dergelijk systeem zou bestaan in Azerbeidzjan, hij zich met dergelijke praktijken heeft ingelaten.

Verweerder merkt op dat verklaringen op zich kunnen een voldoende bewijs zijn van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (HATHAWAY, J.C., *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Voorwaarde is dus dat verzoekers verklaringen geloofwaardig zijn, quod non. Documenten hebben in deze enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen (RvV, nr. 20.028 van 5 december 2008). Het neergelegde krantenartikel is niet van die aard om verzoeker in zijn geloofwaardigheid te herstellen en dit geldt des te meer gezien uit informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat het in Azerbeidzjan de courante praktijk is om krantenartikels op bestelling te plaatsen, waardoor aan het neergelegde stuk, gezien de eerdere bedrieglijke verklaringen van verzoeker aangaande zijn politiek engagement, geen bewijskracht kan gegeven worden. Verzoeker betwist deze informatie niet, noch brengt hij elementen aan waaruit blijkt dat de door de Commissaris-generaal gehanteerde informatie onjuist zou zijn. Verzoeker werpt geen ander licht op de vaststellingen van de bestreden beslissing betreffende het neergelegde krantenartikel en deze blijven dan ook onverminderd gehandhaafd.

Voorts merkt verweerder op dat de Commissaris-generaal eveneens op duidelijke wijze in de bestreden beslissing heeft weergegeven waarom de overige door verzoeker neergelegde documenten zoals zijn lidkaart en referentiebrief van Musavat, de convocaties voor de politie en het parket en de medische attesten geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker weerlegt noch ontkracht in zijn verzoekschrift deze vaststellingen.

2.5 Daar waar verzoeker vraagt hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus te willen toekennen, antwoordt verweerder dat verzoeker zijn vraag om subsidiaire bescherming niet expliciteert. Verzoeker werkt in zijn verzoekschrift geenszins op concrete wijze uit waarom hij zich zou kunnen beroepen op de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst en bovendien dat hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen. Bijgevolg is het niet mogelijk om in te schatten of er al dan niet een reëel risico op ernstige schade voorhanden is. Het reële risico moet immers in concreto worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvV, nr. 900 van 20 juli 2007).

2.6 De Commissaris-generaal kon op goede gronden besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoekster, die geen andere motieven inriep dan deze waarop haar echtgenoot zich beriep. De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing, genomen ten aanzien van haar echtgenoot en die steun vindt in het administratief dossier (RvS, nr. 144.038 van 2 mei 2005; RvV, nr. 33.691 van 30 oktober 2009; RvV, nr. 2173 van 28 september 2007).

2.7 De bestreden beslissingen zijn op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

Het enig middel is niet gegrond. “

2.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker een gebrekkige kennis vertoont over zijn politieke partij Musavat en haar activiteiten en leden en foutieve informatie verschaft derwijze dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is. Alle door verzoeker in het kader van zijn asielrelaas overgemaakte stukken worden uitvoerig besproken en hun bewijswaarde wordt ingeschat.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

2.3.2. Waar verzoeker betoogt dat de motivering gebrekkig is en hij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

Zoals de verwerende partij opmerkt, kunnen de verklaringen van de asielzoeker een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190 508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186 868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De bestreden beslissing werd genomen op basis van de besluitvorming dat verzoeker niet alleen een gebrekkige kennis vertoont over zijn politieke partij, haar activiteiten en leden, wat niet te rijmen valt met het voorgehouden politieke profiel (waarnemer bij verschillende verkiezingen). De bestreden beslissing is ook gegrond op de vaststelling dat verzoeker informatie gaf over zijn activiteiten die niet strookt met objectiveerbare feiten en manifest onjuist is. Deze besluitvorming vindt steun in het administratief dossier. Zoals in de bestreden beslissing op gedetailleerde wijze weergegeven hield verzoeker voor op te treden als waarnemer tijdens de parlementsverkiezingen van 2004 en 2009. Uit de landeninformatie, terug te vinden in het administratief dossier, blijkt dat de parlementsverkiezingen plaatsgrepen in 2000 en in 2005. Verzoeker weerlegt deze informatie niet. Terecht kon de adjunct-commissaris-generaal op basis van dit feitelijk gegeven oordelen dat dergelijke verklaringen op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas aantasten, te meer omdat verzoeker verklaarde dat hij als waarnemer voor Musavat fraude vaststelde, de politie tussenkwam en hij door de politie werd opgepakt en aldus voorhiel de parlementsverkiezingen op actieve wijze mee te maken. Dit feitelijk gegeven raakt de kern van het asielrelaas. Voorts verschaft verzoeker onjuiste informatie betreffende de opkomst van zijn partij met andere oppositiepartijen in een blok zonder naam en over Gambar die als presidentskandidaat zou opgekomen zijn in 2008. De loutere bewering dat verzoeker weliswaar achter het gedachtegoed van zijn partij staat, actief aanwezig is op allerlei activiteiten maar geen functies nastreeft zodat concrete data en feiten hem ontgaan en niet lang bijblijven en het begrijpelijk is dat hij een aantal zaken niet weet, zeker geen namen, kan geenszins het geven van dergelijke manifest onjuiste verklaringen verschoonbaar of aanvaardbaar maken. Evenmin volstaat deze uitleg als verklaring voor de gebrekkige kennis over de namen van parlementsleden, over de boycotactiviteiten van zijn partij betreffende het gehouden referendum over grondwetsaanpassingen en deze tijdens de periode na 2000 en voor 2009 waaronder de presidentsverkiezingen in 2008. Van verzoeker, die zich voorstelt als een politieke activist voor zijn partij gedurende tien jaren, mag verwacht worden dat hij dergelijke eenvoudige basiskennis over zijn partij en haar politieke activiteiten bezit. Gelet op de ongeloofwaardigheid betreffende het politiek engagement van verzoeker kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die verzoeker naar aanleiding van zijn politiek engagement voorwendt gehad te hebben. De adjunct-commissaris-generaal kon op kennelijk redelijke wijze op basis van deze vaststellingen oordelen dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker en dat verzoekers voorgehouden politiek engagement en de problemen als gevolg hiervan bedrieglijk zijn.

Evenmin reikt verzoeker concrete elementen aan waaruit zou kunnen afgeleid worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van een onvolledig of gebrekkig onderzoek.

Waar verzoeker in een tweede onderdeel het motief van de bestreden beslissing bekritiseert dat stelt dat het krantenartikel (dat meldt dat verzoeker sedert 2000 lid is van Musavat en actief deelnam aan het politieke leven) onvoldoende bewijskrachtig is om de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen, merkt de Raad op dat verzoeker niet betwist dat krantenartikels op bestelling kunnen aangekocht worden in Azerbeidzjan, zoals blijkt uit de objectieve informatie in het administratieve dossier en op uitvoerige wijze wordt uiteen gezet in de bestreden beslissing. Deze vaststelling, samen met de onjuiste informatie die verzoeker heeft verschaft en zijn gebrekkige kennis, volstaat om aan het krantenartikel onvoldoende bewijswaarde toe te kennen.

De adjunct-commissaris-generaal is bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, heeft die correct beoordeeld en is op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit gekomen. De motieven zijn afdoend in rechte ter verantwoording van de bestreden beslissing. Verzoeker toont geen schending van de motiveringsplicht of van artikel 48/3 van Vreemdelingenwet aan.

2.3.3. Verzoeker voert geen uitgewerkte middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. De bewijslast ligt daarvoor evenwel bij hem (RvS 3 september 2008, nr. 185 993) en er dient vastgesteld dat hij niet aangeeft op welke wijze artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn, noch geeft hij aan waarom hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4. De ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas mede in acht genomen, ontwaart de Raad geen elementen die nopen tot de toekenning van de kwestieuze status.

Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas en bij gebreke van het aanbrengen van concrete elementen dienaangaand door verzoeker toont hij niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.4. *In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."*

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN